KEERBERGENAAR IN DE KIJKER

Vervolg van pagina 1
Dan kan ik veel vertellen. Want na de mis, dan drinken we gelijk iets achter in de kerk en dat kan ik echt appreciëren. Zo wordt er onder elkaar gesproken en komt ge weer wat nieuws van 't dorp te weten. Dat is een goed systeem, daar achter in de kerk, waar mensen elkaar kunnen ontmoeten.

Wat betekent het christelijk geloof voor jou, Louis?

We zijn er in opgegroeid. Ik vind het ontmoetingsaspect en de gemeenschapsvorming heel belangrijk. En als ik niet naar de mis geweest ben, is het voor mij precies genen echte zondag. Ik ben content dat ik christelijk ben opgevoed, dat heeft voor mij zijn grote waarden. Een echte christen respecteert andere mensen, en dat vind je weinig bij niet-gelovigen. Respect voor iedereen komt voort uit de katholieke opvoeding.

Louis, gij ziet in elke mens de sympathie. Dat is toch een enorme kracht.

Ja, als ik met een mens één keer spreek, dan ken ik die. Dat is een gave, maar ik heb ook een goed geheugen. Als ik mensen van 30 jaar geleden terug tegenkom dan weet ik waar ik die ontmoet heb en kan ik hem onmiddellijk bij zijn naam noemen. Ik kan zeggen wie iemand is, met wie die getrouwd is, waar die woont en met wie de dochter getrouwd is.

> *Als iemand van een andere partij aan mij iets vraagt en ik kan daar iets voor doen, dan zal ik dat ook doen.*

Zo kan ik zeggen dat ik Keerbergen ken en dat Keerbergen mij kent, want anders had ik al die stemmen niet gehaald.

We zitten intussen in het verkiezingsjaar. Waar moet de kiezer volgens jou mee rekening gehouden wanneer hij de stemming bij zichzelf voorbereid? Want in de plaatselijke politiek moeten we kiezen tussen partijen, tussen mensen.

Vooreerst heb je in elke partij sympathieke mensen. Zo hebben mijn vrouw en ik onderling eens afgesproken om elk voor een andere partij te stemmen omdat onze voorkeur naar twee mensen ging waar we vertrouwen in hadden uit twee verschillende partijen. In plaatselijke politiek is het belangrijk van te kijken naar de mens, minder dan naar de partij. En niet kijken naar wat ze beloven, want daar kom je niet ver mee.

En welke raad geef je mee aan nieuwe kandidaten?

Het is belangrijk dat je kijkt naar wat een partij de voorbije zes jaar verwezenlijkt heeft van wat op hun programma stond en dus hun beloftes grotendeels zijn nagekomen. Het is belangrijk van een uitvoerbaar en realistisch programma op te maken en geen loze beloftes.

En tot besluit Louis?

De mensen die je nu in de kerk tegen komt, dat is één groep. Dat zijn geen kliekskes, iedereen spreekt er met iedereen. Dit schept een band en dat trekt aan! En dit kunt je elders maar moeilijk bekomen.

HET WOORDJE VAN JOS

Een nieuw recept! Daar gaan we toch voor!!!

"FRIET VAN HET SPIEGELPALEIS"

Onder die dampende titel staat in mijn krant vandaag te lezen dat de modernste frietkoten van het land in Brussel komen! De tijd van barakken, verbouwde caravans en omgevormde trams is merkbaar voorbij; We gaan in ons landje ware toekomst beleven: alle frietkoten worden opgelapt tot volwaardige bouwsels. Er komt geen patatje meer in het kokende varkensvet Zonder de voorgeschreven wetten, regels, voorschriften en andere dinges... te respecteren! Hopelijk krijgen we dan nog volwaardige frieten. Want die waren er wel in het verleden. Zelfs zonder toekijkende ministeries. Zal dat nu nog het geval zijn nu al die koten een zelfreflecterende gevel krijgen? Neen niet uit spiegelglas! Wie denkt daar nu nog aan! Nee, nee: uit aluminium, met een zelfreflecterende laag erop. Veel minder zwaar. En met effect. Kijk maar eens in Parijs naar het Louvre. En als het druppelt in Parijs... jaja dan regent het in Brussel!!! Als ik denk aan het frietkot van mijn jeugd... Zo vaak kwamen we er niet. Daar hadden we eenvoudig weg het geld niet toe! Trouwens: het dichts bijzijnde frietkot dat lag meer dan 2 km. ver. Het stond in Halle. Aan den "bareel". Allez, eigenlijk vlak ernaast. En het is me altijd een wonder gebleken dat het niet door al die voorbijrazende treinen in elkaar is gezakt. Neen, dat is wonder boven wonder nooit gebeurd. Maar... het is wel verdwenen. Net als de "bareel". En de sporen. Want die lopen nu ondergronds. Het station staat er nu een eindje vandaan (ten tijde van Witse nog zeer goed in beeld gebracht op de TV), en de treinen zijn nu niet meer te zien. Wat wil je: de tijd staat niet stil!

Op mijn Vilvoordse parochie op de Kassei destijds stond er ook nog zo'n afstands frietkot. Vlak aan de vaart. Ter hoogte van het einde de Teniersstraat. Dat frietkot was niet alle dagen open. Maar als het open was, was er volk! Wees gerust, heren van de volksgezondheid: de mayonaise kreeg er niet de tijd om te beschimmelen. Maar één simpel duwtje leek genoeg om heel dat frietkotgeval zonder een zucht voorgoed te laten verdwijnen in het kanaal Brussel-Charleroi. Een 'stille' dood zou je denken. Een 'natte' alleszins! Maar frietkramen zijn kraniger dan dat!

Tijdens mijn studenten- en seminarietijd stonden er tientallen op het Martelarenplein aan het station van Leuven. Het ene al bouwvalliger dan het andere. Maar: ze floreerden! Geen mens die er toen aan dacht om de dienst volksgezondheid in het leven te roepen. Of al die als bestond: het personeel ervan op een frietje te trakteren!.

In de binnenstad was het van hetzelfde laken een broek. Of moet ik zeggen: van hetzelfde vet een friet. De frituur van 'Mariake van Tongeren', vlak tegen de achterkant van de Sint Pieterskerk in Leuven was een algemeen begrip. En plank van hier, een nagel vandaar... en je had een dak boven je hoofd. En boven de frietketel. Maar je zat er goed! En gezellig! en de friet smaakte als nergens anders!

Op een dag ging - tijdens mijn studententijd - ' Mariake van Tongeren' dicht. Wegens verbouwingen: 't Kot werd met de grond gelijk gemaakt. En er kwam iets nieuws. Onder dezelfde naam. Maar in baksteen. Op dezelfde plaats. Nu een mooie handelszaak met kleurrijke zitjes. Netjes, proper en clean... badend in heel koud Tl-licht. Maar we lieten het ons als studenten welgevallen. En zo liep de zaak ook toen weer elke dag aardig vol. De friet kwam nu wel in een gans ander kader op tafel... maar het was nog steeds opperbeste friet!!! Hij smaakte best! Zoals het altijd was geweest! Nieuwe tijden, nieuwe zeden; nieuwe wetten en nieuwe gebruiken. Ik ondervond het bij 'Mariake van Tongeren'. Op een dag zat daar een kerel naast mij aan zijn tafeltje iets te eten wat ik nog nooit gezien had. Dus: ik informeerde mij. Niet bij Mariake. Die viel al lang niet meer in haar zaak te bespeuren. Maar ik kwam wel te weten dat dat ongekende spul: 'loempia' heette. Dat leek mij, simpele frietkotbetreder, haast chinees. Maar desalniettemin... ik probeerde... En... geloof het of geloof het niet... het smaakte! En ik moet het bekennen: het stond in mijn verdere leven nog ontelbare keren om mijn menu. Wat wil je, een mens moet mee! Mee met de tijd!

En nu gaan we onze parochies omvormen! Tot een loempia? Neen, zotteke! Wel tot grote parochies. In Boortmeerbeek fusioneren de drie parochies straks tot één grote nieuwe parochie. En als het lukt meen ik te mogen zeggen: tot een parochie als een spiegelpaleis!

'Goe zot!' ,hoor ik U nu zeggen. Ge kunt gelijk hebben. Want ik heb geen enkele zekerheid. Het was even zot en riskant om toen aan een loempia te beginnen. Toen hing het van mij af. Nu hangt volledig van jullie af!

Als we akkoord zijn dat alles in onze samenleving veranderd (tot zelfs de frietkoten toe!), zouden onze parochies en geloofsgemeenschappen daar dan een uitzondering moeten op vormen in onze wervelende samenleving? Anderzijds: zo met zijn drieen samen: 't zal niet meer hetzelfde zijn als voorheen. Misschien denk je: 'met alle negatieve gevolgen van dien'. Die zullen er vast wel zijn. Wie ben ik om dat te ontkennen?Maar - en dat dient evenzeer gezegd - : ook met alle positieve gevolgen van dien! We zullen een beetje onze vertrouwdheid moeten opgeven. We zullen ons wat moeten aanpassen. We zullen ons wat moeten verplaatsen. Maar... dan zullen we in de viering met meer zijn. Zo'n beetje het effect dat ik van bedevaarders in Lourdes kreeg: ' het doet deugd te voelen dat we niet alleen staan'. We zullen nieuwe mensen leren kennen. En ook nieuwe pastorale mogelijkheden ontdekken. Er zal nieuwe verbondenheid groeien...

Ben ik nu aan het dromen? Misschien wel. Maar ik hoop het uit de grond van mijn hart. Om dat ik hou van onze parochies. Omdat ik hou van de mensen die er wonen. En omdat ik hoop dat onze nieuwe parochie een 'spiegelpaleis' mag worden. Een weerspiegeling van wat ons bezielt: ons contact met de levende Heer Jezus. Ons geloof in Hem. Zijn aanzet om alle mensen te zien als broers en zussen. En van daaruit ook zijn wens om ons voor elkaar in te zetten. In een band van gebed en actieve hulp. Ik hoop dat onze parochie een spiegelpaleis mag zijn die het samenleven zoals Jezus het droomde ten volle een kans geeft... Destijds schreven de evangelisten: "Ze bezaten gemeenschappelijk... er was tussen hen geen enkele noodlijdende... zie eens hoe ze mekaar liefhebben... Vergeef tot zeven maal zeven tig maal... bovenal bemin je God... en je naaste als jezelf. ..'... En toen men Jezus vroeg of Hij de Messias was, verwees hij naar de geloofsgemeenschap achter Hen en zei eenvoudigweg: 'Kom en zie'!...

Een nieuwe parochie! Wordt het een spiegelpaleis. Ik zou het graag hebben. Maar iedereen zal het wel beseffen: we hebben nog een lange weg te gaan. Weg van het oude. Weg van de barakken. Als werd daar wel overal friet gebakken...

Laat ons op weg gaan naar een spiegelpaleis. Met af en toe - en wellicht nog veel meer dan we denken: iets nieuws en onbekend op het menu. 't Zal smaken als een loempia. Maar 't zal ook deugd doen als je oude vertrouwde knapperige, warme en lekkere friet!!! In een nieuw recept! Daar gaan we toch voor!!!

Jos FIGEYS

Zondagslezing...

4 februari 2018

Vijfde zondag door het jaar

Marcus 1,29-39

Over machten en krachten

Het jaar is al een maand oud. Toen wensten we elkaar het beste toe, vooral een goede gezondheid, voegt men er dan meestal aan toe. Want wij weten het maar al te goed: ziekte ondermijnt een mens en slaat ons letterlijk plat. Ze verlamt ons, overmeestert ons.

Hetzelfde gebeurt als het kwaad bezit neemt van een mens. We zijn dan niet meer genietbaar; menselijke omgang verziekt of breekt totaal; en daar kunnen we fel onder lijden. Kwaal en kwaad, één lettertje verschil, leunen dicht bij elkaar aan. Beiden tasten ons aan tot in onze fundamenten.

Wat is nu voor ons 'evangelie', 'het Blije Nieuws'? In confrontatie met Jezus moeten ziekten en kwade geesten wijken, eerst bij de schoonmoeder van Petrus (die eerste paus was dus wel degelijk gehuwd). Hij raakt haar aan, en de koorts vloeit uit haar weg. Jezus schijnt een bijzondere genezingskracht uit te stralen.

De wonderdokter is aangekondigd. De mensen brengen hun zieken aan. Het is al donker, zegt het verhaal, en velen van hen zullen figuurlijk wel in het duister hebben getast. Maar nu komt er plots weer hoop; de nacht baart een nieuwe dag, er is toekomst!

Is dat Blije Nieuws er ook nog voor ons, vandaag? Of zijn het slechts mooie sprookjes? Onze wereld is in meer dan een bedje ziek. Waar te weinig is, gaan mensen allicht gebukt onder allerlei kwalen, en waar te veel is hebben boze geesten het vaak voor het zeggen. En die maken het van kwaad tot erger. Kwaal en kwaad hebben veel te zeggen; zij verpesten ons leven en samenleven. Het zondagsevangelie vertelt ons duidelijk dat er met Jezus een andere tijd aanbreekt. Kwaal en kwaad hebben niet langer het laatste woord. De kracht van zijn liefde zal de nefaste macht van ziekte en kwaad teniet doen. In Hem zijn de wortels van het kwaad losgemaakt, ontzenuwd. En ook al zitten wij (zit de wereld) nog volop verstrengeld in de uitwassen ervan, zij hebben geen macht meer over ons. Gods liefde is sterker, zo blijkt uit Jezus. Hij heeft het kwaad al overwonnen. Dàt geloven, moet ons vertrouwen inboezemen. En vertrouwen geneest!